

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 384.

97de Møde.

Onsdagen den 12te Juni.

(Forts.)

Med Hensyn til § 5 indstilles, at første Affnit tilføies efter Ordet „mundtligt“: „og offentligt“, hvilket forøvrigt antages allerede at ligge i selve Lovforslagets Mening.

Med Hensyn til § 6 Hayes Intet at bemærke.

Med Hensyn til § 7 indstiller Udvalgets Fleertal, i Genhold til hvad foran. under sammes almindelige Bemærkninger derom er anført, at denne Paragraph kommer til at lyde saaledes:

„Skulde der under Forretningen opstaae rettlige Spørgsmaal, af hvis Afgjørelse dens Udfald i det Hele eller for en Deel vil være afhængig, f. Ex. om det paagældende Arbejdes Lovlighed osv., og en mindelig Dvereenskomst herom mellem Parterne ei kan tilveiebringes ved Mægling, da skulle ogsaa disse Spørgsmaal være, at afgjøre ved Afsløsningsmændenes Kjendelse.“

De medundertegnede Hjerrild og Larsen oversee vel ikke Muligheden af, at Afgangen til at faae opstaaende rettlige Spørgsmaal henviste til Domstolene, vil kunne blive et Middel til at vanskeliggjøre og forhale Hovetiasløsningsfagernes Fremme; men vi finde dog paa den anden Side større Betænkelse ved, uden begge Parter's Samtykke at unddrage egentlige Retsfager fra Behandling og Paakjendelse ved de ordinaire Retter, noget, der ogsaa ligger udenfor hvad der blev antaget af den nedsatte Landbocommission, som i sin Betænkning har yttret, „at det vistnok ikke vilde være rigtigt at henlægge slige Spørgsmaal, der aadenbart henhøre til de ordinære Domstole, under de nævnte Commissioners Afgjørelse.“ Den af Udvalgets Fleertal foreslaaede Organisation af

Betryggelse for en Retsfags rette Afgjørelse, som Domstolenes Organisation. Foruden at Formændene ikke skulde have den stikrede Stilling, som Dommerne i Almindelighed skulde have efter Grundloven, vilde i alt Fald Overafsløsningscommissionen ikke i den anførte Henseende kunne sammenstilles med vore overordnede Domstole, og dertil kommer, at saavel i den underordnede, som i den overordnede Afsløsningscommission, den retskyndige Bestanddeel kunde overstemmes af den større, ikke retskyndige Bestanddeel. Endelig maa erindres, at saafremt en Part skulde nødsages til, imod sin Villie at lade en Retsfag paakjende af Afsløsningsmændene, kunde man dog ikke retfærdigen negte ham Afgang til at benytte alle de lovlige Midler, som ellers staae ham aabne ved en Domstol, for at værne om sin formeentlige Ret. Han maatte have Afgang til at benytte en Sagførers Hjælp, til at fremskaffe de Beviistligheder og Oplysninger, som han fandt nødvendige, til at deducere sin Ret, til at overveie det fra Modpartens Side Anførte og derpaa at svare o. s. v., til hvilket Alt der maatte indrømmes ham den fornødne Tid og Leilighed ved successive Udsættelser af Afsløsningsforretningen. Herved kunde da foranlediges en Mængde forgjæves Møder af Afsløsningscommissionerne, og der blev, især under Forudsætning af ond Villie, rig Leilighed tilbage til at forhale Afsløsningsforretningens Fremme, og til at fortrædige samme paa en Maade, der endog kunde blive skadeligere, end Henvisningen af slige Retsvilstigheder til de almindelige Retter.

Ved § 8 Hayes Intet at erindre:

Med Hensyn til § 9 indstiller Udvalgets Fleertal i lige Genhold til de foregaaende almindelige Bemærkninger herom, at samme kommer til at lyde saaledes:

„Er Rogen af Parterne Cherunder Forpagteren indbefattet, forsaavidt hans Mellemværende med Eieren har været Gjenstand for